

Ještěři zaujímají z hlediska opatrování potravy většinou jednu z dvou možných strategií („foraging mode“). První je „sit and wait“ definovaná vyčkáváním na místě po dlouhou dobu s minimem pohybů a útokem na základě vizuálního vjemu u kořisti, která se dostane do určité blízkosti. Druhou je pak „active foraging“, při kterém se predátor pohybuje terénem a pomocí chemických stop odhalených nasálně olfaktorickým systémem nebo vomeronasálním systémem vyhledává kořist. Někdy se jako třetí uvádí určitý přechodový článek – „saltatory foraging“ nebo kontinuum mezi dvěma extrémními strategiemi. K určení „foraging mode“ se užívají proměnné MPM, PTM, PAM a AD, které odráží aktivitu predátora. V rámci těchto predátorů se objevuje celá řada smyslových (zvětšené čichové laloky, velká abundance chuťových pohárků, dvě jamky fovea centralis ve žluté skvrně), morfologických (zkrácení čelisti, štíhlá tělní morfologie, rozeklaný jazyk) a potravních (preference žluté barvy, ontogenetický posun k herbivorii) adaptací.